

РЕШЕНИЕ

№ 33581

гр. София, 14.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 06.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3920** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 -178 от АПК вр. с чл.124 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на Н. Г. З. срещу Заповед № ЧР-03 -27/24.03.2025г. на Министъра на правосъдието, с която временно е отстранен от работа, във връзка с образувано срещу него дисциплинарно дело. Същият е заемал длъжността „Служител по сигурността на информацията“ в Министерство на правосъдието, съгласно заповед от 06.01.2025г. на Министъра на правосъдието. След отнемане на достъпа му до класифицирана информация до ниво „Строго секретно“, по реда на ЗЗКИ с Решение от 29.04.25г. на ДКСИ, служебното му правоотношение е било прекратено със Заповед №ЧР-01-82/07.05.25г. на основание чл.107, ал.1 т.5 от ЗДСл.

Според жалбоподателя заповедта е незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на процесуалния и материалния закон, както и в несъответствие с целта на закона. Излага подробна фактическа обстановка във връзка с осъществяваната от него длъжност и започнатите срещу него дисциплинарни производства.

В съдебното заседание по делото жалбоподателят, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът - Министърът на правосъдието, чрез процесуални представители моли заповедта да бъде потвърдена като законосъобразна, правилна и обоснована. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Постъпили са на 09.10.2025г. писмени бележки.

Софийска градска прокуратура не изразява становище.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Н. Г. З. е заемал длъжността „Служител по сигурността на информацията“ в

Министерство на правосъдието, съгласно заповед №ЧР-01-3 от 06.01.2025г. на Министъра на правосъдието (на лист 21). Със Заповед №ЧР-03-25/24.03.2025г. е било наредено образуването на дисциплинарно производство срещу него от Министъра на правосъдието. Със Заповед №ЧР-03-26/24.03.2025г. и.ф. председателя на дисциплинарния съвет при МП е образувал дисциплинарно дело с №2/2025г. на основание чл.96, ал.1 от ЗДСл, във връзка с Доклад №91-00-108/20.03.2025г. на Главния секретар на МП до Министъра на правосъдието за извършени действия при изпълнение на служебните му задължения, в периода на изпълнение на длъжността „главен секретар“, която З. е заемал в периода от 04.04.2023г. до 06.01.2025г. по силата на Заповед №ЧР-01-97/04.04.2023г. на Министъра на правосъдието. С последната той е бил временно назначен на тази длъжност по реда на чл.82а, ал.1 и ал.2 от ЗДСл.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед № ЧР-03-27/24.03.2025г. Министърът на правосъдието го е отстранил временно от длъжност „Служител по сигурността на информацията“, считано от 25.03.2025г. до приключване на дисциплинарното производство по дисциплинарно дело №2. Мотивирал се е с обстоятелството, че временното отстраняване е с оглед предотвратяване на възможността държавният служител по един или друг начин да повлияе на обективното и безпристрастно провеждане на дисциплинарното производство и да попречи за реализиране на дисциплинарната му отговорност, поради длъжността, която заема. Цитиран е Доклад №91-00-108/20.03.2025г. на Главния секретар на Министерство на правосъдието. Същият е приложен по преписката (на лист 27 от делото), като изготвилият го главен секретар В. М. е предложила служителът по сигурността на информацията да бъде отстранен по реда на чл.100, ал.1, т.2 от ЗДСл до приключване на дисциплинарното производство със съответния акт, тъй като може да повлияе на обективното му и безпристрастно провеждане, поради длъжността, която заема – има възможност да достъпва, обработва и администрира системите за контрол на достъпа и видеонаблюдението в административните сгради на МП.

Заповедта е връчена на 24.03.25г. при отказ, който е удостоверен с подписа на двама свидетели. Н. З. е заявил писмено, че не е съгласен и се е подписал на 24.03.25г., отбелязал е и точният час.

При така установените факти, Административен съд София – град, I-во АО 11 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване административен акт, а разгледана по същество се явява основателна.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган в предписаната от закона писмена форма. При постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, правилно е приложен материалният закон и е спазена неговата цел.

Законодателят в чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДСл е поставил като достатъчно условие за осъществяване фактическия състав на визираната правна норма установяване на обстоятелството, че срещу държавния служител има образувано дисциплинарно дело. След като е безспорно установено, че към 24.03.2025г. е образувано такова по отношение на Н. Г. З., по силата на Заповед №ЧР-03-26/24.03.2025г., в изпълнение на Заповед №ЧР-03-25/24.03.2025г. на Министъра на правосъдието, то фактическият състав за отстраняване от работа по ал. 1, т. 2 на чл. 100 от ЗДСл е изпълнен.

С издаване на заповед за временно отстраняване се налага забрана на служителя, до възстановяването му на работа да изпълнява задълженията си по служебното правоотношение, което продължава да съществува. Служителят се възстановява на работа когато дисциплинарното производство бъде прекратено или когато на служителя не бъде наложено наказание "уволнение". С временното отстраняване на държавния служител се цели защита на специфичния авторитет на службата, който би могъл да бъде накърнен, ако лицето продължи да извършва дейност, във

връзка с която вече е образувано дисциплинарно производство срещу него. С прилагане на мярката на административна принуда се цели и предотвратяване на действия на служителя, които биха осуетили или затруднили образуваното срещу него дисциплинарното производство – в този смисъл Решение № 5 от 12.05.2016 г. по к. д. № 2/2016 г. на Конституционния съд на РБ. Органът по назначаване разполага с оперативна самостоятелност да прецени дали да отстрани дисциплинарно привлеченото лице, но прилагайки мярката е длъжен да изложи мотиви за решението си. В случая заповедта е мотивирана, като е направено и препращане към изготвен Доклад №91-00-108/20.03.2025г. на Главния секретар на Министерство на правосъдието, изложените обстоятелства в който не подлежат на преценка в настоящото съдебно производство. Правото на дисциплинарно-наказващият орган да отстрани временно от работа служител е в неговата оперативна самостоятелност и целесъобразността на решението му не подлежи на съдебен контрол. В този смисъл, неоснователни са възраженията в жалбата, че заповедта не е мотивирана, както и че дисциплинарният съвет не е дал надлежно и мотивирано становище за отстраняването от длъжност.

Във връзка с възражението, че дисциплинарното дело е образувано със заповед на и.ф. председателя на Дисциплинарния съвет, а не с решение на дисциплинарен съвет съдът намира следното:

Образуването и провеждането на дисциплинарно производство за ангажиране отговорността на служител при извършено нарушение на служебни задължения е правомощие и задължение единствено на органа по назначение. Уредбата на дисциплинарната отговорност, дадена в Глава пета, Раздел втори на ЗДСл не предвижда правомощия на дисциплинарния съвет самостоятелно да образува дисциплинарно производство. Същият е помощен орган в това производство, който по нареждане на дисциплинарно наказващия орган образува дисциплинарно дело, в хода на което изяснява фактите и обстоятелствата по извършеното нарушение, изслушва при необходимост обясненията на държавния служител и обсъжда представени от него доказателства. От законодателната уредба следва еднозначен извод, че дисциплинарният съвет е помощен орган, който няма правомощия самостоятелно да образува дисциплинарно производство, а осигурява независима проверка на фактите и обстоятелствата при ангажирана дисциплинарна отговорност на държавния служител. В Закона за държавния служител не е предвиден нарочен акт за образуване на дисциплинарно производство срещу служител, при което същото се счита за образувано с първото действие на органа за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя. В конкретния случай това е Заповед № ЧР-03-25/24.03.2025г., с която органът по назначаване е наредил на дисциплинарния съвет да образува дисциплинарно дело срещу ответника. В изпълнение на тази заповед е издадена Заповед № ЧР -03-26/24.03.2025г. от и.ф. председателя на ДС при МП, с която формално е образувано (регистрирано) делото с конкретен номер пред ДС, но то подлежи на разглеждане след образуването си от съвета, какъвто е и смисъла на текста на чл. 96, ал.1 от ЗДСл: „Преди да наложи дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 4 и 5, дисциплинарно наказващият орган взема становището на дисциплинарния съвет, който образува дисциплинарно дело по негово нареждане“. Дисциплинарният съвет не взема решение за образуване на дисциплинарно дело, а дисциплинарнонаказващият орган, който му нарежда да образува дело, както е процедирано в случая.

Възраженията за лишаване от възможност за защита по дисциплинарното дело и запознаване с цитираната в заповедта докладна записка са неотнормирани към преценката за законосъобразност на заповедта по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. Според чл.96, ал.2 от ЗДСл дисциплинарният съвет изяснява фактите и обстоятелствата по извършеното нарушение, както и изслушва при необходимост обясненията на държавния служител и обсъжда представените от него

доказателства. Следователно изслушването на държавния служител не е задължително. Не се констатира и несъответствие с принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 от АПК, а оттам и с целта на закона, каквито нарушения се твърдят в жалбата.

По делото е направено искане от процесуалния представител на ответника да им се присъди юрисконсултско възнаграждение. Същото съдът определя на 200 /двеста/ лева, на основание чл.24 от Наредбата за правната помощ, вр. с чл.37 от ЗПП, вр. с чл.78, ал.8 от ГПК.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, I-во АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Н. Г. З. срещу Заповед № ЧР-03 -27/24.03.2025г. на Министъра на правосъдието, с която временно е отстранен от работа, във връзка с образувано срещу него дисциплинарно дело.

ОСЪЖДА Н. Г. З., ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерство на правосъдието сумата от 200 /двеста/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок пред Върховния административен съд на РБългария.

СЪДИЯ: